

Igor Znidarsic

Koud zonder jou

Karakter Uitgevers B.V.

1

In zijn verre kijker groeit de bewegende stip in de verte langzaam uit tot een fietser. Aan de motoriek te oordelen is het een vrouw. Als ze dichterbij is gekomen ziet hij aan haar popperige gezicht dat het meer een meisje is, zestien hooguit. Haar ranke bovenlichaam zwiëpt traag heen en weer terwijl ze in een hoge versnelling op de pedalen trapt. Ze draagt een vale spijkerbroek met modieus gescheurde kniegaten en een kort beige leren jasje. Haar haar is zwart en ze draagt het halflang.

Even lijkt het of hun blikken elkaar ontmoeten en er een korte aarzeling komt in haar bewegingen, maar het gaat zo snel dat hij twijfelt of hij het wel goed heeft gezien.

Hij richt de verre kijker op een boomtop aan de overkant van de weg en wacht. Om zijn geloofwaardigheid als vogelspotter aan te dikken, mocht het tot vragen van voorbijgangers komen, heeft hij een aantal Latijnse namen van vogels en wat bijbehorende feiten uit het hoofd geleerd. Zoals *Turdus atrogularis*, de zwartkeellijster. Broedt in het noorden en midden van Azië, overwintert in het zuidwesten, zuiden en oosten van Azië. In Nederland elf keer gezien tussen 1981 en 2018.

Ze komt binnen gehoorafstand. Haar ketting loopt bij elke slag met een licht ratelend geluid tegen de kettingkast aan. Het irriteert hem. Een beetje vader of broer zou daar allang wat aan hebben

gedaan. Strakker zetten, paar druppels smeerolie erop, klaar. Hij hoort haar passeren, van links naar rechts, richting Almelo. Als ze voorbij is laat hij de verrekijker zakken en kijkt haar na, met een mengeling van spijt en trots. Hij heeft haar in zijn vizier gehad, heeft eventjes als god over leven en dood beschikt, maar heeft haar genade geschonken. Hoe anders zou het zijn gelopen als...

In de verte ziet hij een volgende stip in zijn richting bewegen. Hij richt en stelt scherp. De stip neemt de contouren aan van een vrouw, een volwassen vrouw dit keer. Lang blond haar – check. Midden veertig – check. De juiste rondingen op de juiste plaatsen – check. Ze heeft een zwarte broek en een spijkerjasje aan, met daaronder een witte blouse of T-shirt, dat kan hij niet goed zien. Aan de schouderbanden te oordelen draagt ze een rugtas. Als ze dichtbij genoeg is om haar gelaatstrekken te kunnen onderscheiden, kijkt hij in een open, ietwat streng, maar toch aardig gezicht, met heldere blauwe ogen.

Bingo.

Zijn hartritme schakelt naar een hogere versnelling. De opwinding is vergelijkbaar met het besef dat je werphengel opeens kromtrekt en je de weerstand via je pols tot in je schouders voelt: heeft het kunstaas zich vastgehaakt aan een verzopen boomtak of heeft een forse snoek toegehapt? Diezelfde beloftevolle sensatie, maar dan honderdmaal sterker en aangenamer.

Ze ademt met open mond fanatiek tegen de opkomende bries in, de knokkels wit rond het stuur, de wangen rood, de blonde haren wapperend in de turbulentie rond haar hoofd. De zon is zojuist achter de boomkruinen gezakt, de temperatuur daalt voelbaar. De avond dient zich aan, een avond die wel eens onvergetelijk zou kunnen worden. Een mijlpaal. Hij hoeft alleen nog maar die laatste stap te zetten. De grootste tot nu toe. Maar vergeleken bij de vele stappen die hem naar dit punt hebben geleid ook weer niet zó groot.

Hij kijkt om zich heen. Nergens een auto of een andere fietser te bekennen.

Nog vijftig meter, schat hij.

Niet twifelen, spreekt hij zichzelf moed in. Niet nu hij zo dicht bij het geluk is. Hij kan het bijna aanraken. Hier heeft hij al die jaren naartoe gewerkt, hier heeft hij zich de afgelopen maanden voor uit de naad gewerkt. Als hij deze kans niet grijpt is het allemaal voor niets geweest. Hij heeft hier recht op.

Hij werpt een blik over zijn schouder naar het gereedstaande busje dat hij op een open plek langs de weg onder de bomen heeft geparkeerd. Hij wil er absoluut zeker van zijn dat hij de schuifdeur heeft opengezet. Dat scheelt straks kostbare seconden.

Hij kijkt nogmaals om zich heen. Nog steeds zijn ze alleen tussen de bomen.

Dertig meter.

Het is nu of nooit.

Hij richt de verrekijker omhoog en loopt, terwijl hij naar een denkbeeldige vogel in de boomtop tuurt, in twee passen de weg op. Hij hoort haar fietsbel vervaarlijk rinkelen. Hij houdt zich doof, doet nog een flinke stap vooruit en staat nu midden op de weg. In een ooghoek ziet hij dat ze hem achterlangs wil passeren. Snel schuift hij wat naar achteren, intussen zogenaamd zijn verrekijker scherpstellend en verder inzoomend om de uiterst zeldzame vogel daarboven beter te kunnen zien.

‘Hé joh, kijk uit!’ hoort hij haar roepen. De volle, dwingende stem, waar je niet omheen kan, verdrijft de laatste restjes twijfel. Hij moet haar hebben.

Spiekend langs de verrekijker ziet hij dat ze hem al zo dicht is genaderd dat remmen geen zin meer heeft om een botsing te voorkomen. In een impuls stuurt ze naar rechts, maar zo abrupt dat ze haar evenwicht verliest, precies wat hij hoopte. ‘Godverdomme!’ vloekt ze terwijl ze kantelt. Even blijft ze op haar linkerbeen balanceren, maar de krachten die daarop inwerken zijn blijkbaar te groot, want haar knie knikt, ze valt om en belandt op haar rug in de berm, de fiets met draaiend voorwiel half op haar.

Met een gespeeld verbaasde blik laat hij de verrekijker zakken. Zijn hart pompt nu zo hard dat hij het bloed in zijn slapen hoort pulseren.

Boze ogen kijken hem aan. ‘Wat doe je nou, man!?! Ben je doof of zo?!’ Een siddering van genot trekt door zijn lijf.

Hij kijkt links. De kust is nog steeds veilig. Hij kijkt rechts. Ook daar niemand te zien. Routineus trekt hij de taser uit de speciaal daarvoor ingenaaide binnenzak in zijn jack. Hij heeft het gebaar thuis voor de gangspiegel geoefend, met iets gespreide benen, als een acteur in een western. Hij richt de twee rode laserpunten op haar buik. Als hij de trekker overhaalt is ze zich al op haar ellebogen aan het oprichten, haar blik angstig op het stroomstootwapen gericht. Op hetzelfde moment dat de twee pijltjes die uit het wapen schieten haar in de maagstreek raken, valt ze slap achterover in het gras.

Hij laat het wapen vallen, trekt snel de handschoenen aan die hij in de andere binnenzak had gestopt, schuift zijn handen onder haar oksels en sleept haar achterwaarts strompelend naar het busje. De afstand is niet veel meer dan tien meter, maar het is voldoende om hem te doen zweten. Ze is zwaarder dan hij dacht. De pijltjes, die met draadjes aan de taser vastzitten, schieten los. Bij de schuifdeur zet hij haar in zithouding met de rug tegen de auto, springt langs haar naar binnen en trekt haar met zijn laatste krachten in het busje. Snel geeft hij een flinke ruk aan de schuifdeur. De metalige knal van het dichtslaan brengt de opluchting. Hij veegt het zweet van zijn voorhoofd. Het moeilijkste deel van de klus zit erop. Het is gelukt. Hij heeft haar.

Een blik door het raam stelt hem gerust: nog steeds geen auto of fietser te zien.

Shit! Haar fiets! En de taser! Terwijl het paniekzweet hem uitbreekt rukt hij de schuifdeur open, rent de weg op, kijkt links en rechts, gelukkig nog steeds niemand te zien. Hij pakt de taser en de fiets op en duwt de fiets een eind de bosjes in.

Terug in het busje ziet hij aan haar rollende ogen dat ze alweer aan het bijkomen is. Zo'n taserverlamming duurt nooit lang, dat weet hij, hij heeft zich goed voorbereid, daarom heeft hij een flesje chloroform en een doekje bij de hand. Hij besprenkelt het doekje met een paar druppels (op *Wikipedia* heeft hij gelezen dat de dosis al snel te hoog kan zijn, met gevaar voor overlijden) en drukt het tegen haar neus en mond. Even is hij bang dat hij misschien is opgelicht, dat het flesje dat hij via het darkweb heeft aangeschaft helemaal geen chloroform bevat. Dan raakt ze niet buiten westen en moet hij met haar gaan vechten. Hij heeft een hekel aan fysiek geweld. Maar gelukkig verslapt ze na enkele tellen onder zijn hand. Hij wacht nog even en haalt dan het doekje weg. Met ducttape maakt hij haar enkels aan elkaar vast, doet hetzelfde met haar handen op haar rug en plakt tot slot stroken over haar mond en ogen.

Haar mobiel treft hij aan in een zijvak van de rugtas. Met een meegenomen paperclip wipt hij de simkaart eruit, buigt die een paar keer heen en weer, schuift een raam open en gooit de beschadigde simkaart en het toestel zo ver mogelijk de bosjes in.

Hij klimt op de chauffeursstoel en rijdt ondanks zijn snelle hartslag kalm en beheerst weg, zijn gezicht half verborgen achter de omlaag geklapt zonneklep. Alles heeft hooguit één, misschien anderhalve minuut geduurd.

Tevreden werpt hij een blik over zijn schouder. Daar ligt ze. Veroverd, onderworpen, van kop tot teen beschikbaar, voor hem alleen. Hij ruikt haar muskusachtige parfum. De verrukkelijke opwinding die zich door zijn wezen verspreidt, heeft hij tot nu toe alleen door fantaseren kunnen opwekken, al of niet geholpen door visuele stimulatie, maar nu komt die voort uit de tastbare werkelijkheid van dit prachtige schepsel van vlees en bloed, dit evenbeeld van alles waar hij in het leven naar verlangt, en dat maakt het gevoel vele malen intenser, zeker nu de weg terug geen optie meer is, als bij het oprijden van een snelweg.

Met een brede grijns op zijn gezicht opent hij Spotify op zijn

telefoon, tikt in de blues-afspeellijst *The Love Train* aan en draait het volume omhoog. Dit nummer brengt hem altijd in een opperbeste stemming. Nu hun samenzijn aanstaande is, kan hij niet anders dan luid meebrullen: *'You look just like an angel to me, I love you so much with all my heart and soul, you hold me in your love chain...'*

Hij kan verderop de A35 nemen, dat is sneller, maar het lijkt hem verstandiger om de camera's van Rijkswaterstaat te mijden en binnendoor te gaan. Hij heeft de neiging om het gaspedaal diep in te drukken, maar weet zich te beheersen. Dit mag niet mislukken, niet nu hij zo dichtbij is.